

Erasmus ösztöndíjjal szakmai gyakorlaton

**ÓBUDAI
EGYETEM**

Mátéka Balázs

Óbudai Egyetem

Bánki Donát Gépész- és Biztonságtechnikai Mérnöki Kar

Mechatronika szakos hallgatója

Elérhetőség:

ma.balazs@gmail.com

06-20-227-2994

<https://www.facebook.com/bal.mate>

Előttörténet:

A 2012/13-as félévet a németországi Wilhelmshavenben töltöttem, mint vendéghallgató. Az erről az időszakról szóló beszámoló már megtalálható a honlapon, most csak az ide vonatkozó részeket írom le pár szóban.

Dudás tanárnő javaslatára részt vettem augusztusban egy, a fogadó intézmény által szervezett 4 hetes intenzív nyelvi kurzuson. Tanácsát megfogadtam, így már júliusban nekiindultam Németországnak.

Az első napon volt egy nyelvi szintfelmérő, ahol az egyetlen férfi tanárhoz, Karl-Heinz Hartung-hoz kerültem. Eleinte kicsit féltünk tőle, mondván biztos ő lesz a legszigorúbb, nála kell majd a legtöbbet teljesíteni. Ahogy teltek a napok bebizonyosodott, hogy kezdeti félelmünk butaság volt, a legjobb csoportba kerültünk. A tanórákon kívül is mindig szívesen beszélgetett velünk, érdekelte, hogy ki honnan jött, hova tart, mik a tervei és még sorolhatnám. Egyik előadása végén felírta az e-mail címét a táblára, mondván, ha bármikor segítségre van szükségünk, forduljunk hozzá bizalommal.

Teltek múltak a napok s hetek a főiskolán, már javában zajlott a szemeszter, amikor megrendezésre kerültek a karrier napok. Itt főként a környékbeli cégek kínáltak gyakornoki pozíciót. Volt egy úr, aki kifejezetten nemzetközi diákot keresett a cégéhez, így a nemzetközi iroda dolgozói egyből összehoztak minket egy gyors állásinterjúra. Itt kezdett el megfogalmazódni bennem a gondolat, hogy esetleg maradhatnék egy félévet még Németországban szakmai gyakorlat keretében. E-mailen keresztül le is beszéltem a tanárnővel, hogy van lehetőség az ösztöndíj meghosszabbítására, így egyből elkezdtem Praktikum-ot keresni.

Pályázás:

Hiába küldtem el az önéletrajzom különböző cégekhez, a legtöbbitől még visszajelzést sem kaptam. Ekkor lapozgattam a füzetem, hogy mit is tanultunk a nyári kurzuson a jó önéletrajzról, mely kifejezéseknek kell a motivációs levélben benne lennie, stb. A jegyzeteim között megtaláltam Herr Hartung e-mail címét, és gondoltam, írok neki egy rövid e-mailt, melyben a segítségét kérem. Másnap már jött is a válasz, persze segít. További hasznos tippekkel látott el, melyek alapján megfogalmaztam egy jobb pályázati anyagot, melyben az apróbb hibákat kijavította. Kérdés az volt, hogy hova érdemes eme tökéletes önéletrajzot beadni? Mindenképpen olyan céghez szerettem volna kerülni, aminek van Magyarországon kapcsolata, használhatom az angoltudásom, és ne egyedüli gyakornok legyek. Legvonzóbb számomra az autóipar volt, így Volkswagen-konzern illetve Mercedes jutott eszembe. Hartung úr tanácsolta a Robert Bosch GmbH-t, mondván ők a világ legnagyobb autóipari beszállítói, van Magyarországon több gyáregységük is. Gondoltam miért ne, hétvégén nézelődtem állások után, hétfőn már be is küldtem pályázatom.

Kiválasztási folyamat:

Mivel ez az egész december közepén zajlódott, így azt gondoltam, hogy karácsonyra ebből már nem lesz semmi. Ennek ellenére kedden délután már csörgött a telefonom, teljesen ismeretlen német szám. Mikor felvettem a Bosch egy munkatársa mutatkozott be, mondván megkapták a pályázati anyagom, és első körben megfeleltem, így beszélgethetünk-e most egy kicsit. Csodálkoztam, hogy hogyan ment át a

pályázatom ilyen hamar, melyet később meg is tudtam: Ha valaki közvetlenül a cég honlapján jelentkezik egy gyakornoki pozícióra, akkor az egyből az osztályvezetőhöz érkezik, és később ő kéri ki a HR osztály véleményét. Ez a beszélgetés nem tartalmazott semmi szakmai kérdést, hanem fel akarták mérni a német tudásom. Az interjú vége felé rákérdeztek, hogy tudok-e angolul, határozott igen válasz után egyből ellenőrizték azt a tudást is. Mivel ezen beszélgetés során megfelelttem, így behívtak szerda délelőttre állásinterjúra. Számomra az esélytelen volt, hogy megszervezzem kedden este Észak-Németországból a szerda délelőtti stuttgarti találkozót, így szerdán egy Skype interjú következett. Itt már megismerkedtem a későbbi feladataimmal, az én szakmai tudásomba is belekérdeztek. A beszélgetés végén úgy váltunk el, hogy még aznap visszaszólok, érdekel-e az állás vagy sem. Elég szoros volt az időbeosztás, mivel ez a hét volt az utolsó munkahét a cégnél, és legalább az egyik gyakornoki pozíciót be akarták tölteni. Szerda délután visszajeleztem, hogy igen, érdekel, szeretnék márciusban kezdeni. Jó, csütörtökön jeleznek-e, hogy engem választottak-e ki. Csütörtök eltelt, természetesen semmi válasz. Péntek is kezdett eltelni, még mindig semmi. Délután 3-kor csörgött a telefonom. Későbbi főnököm volt az, melyben közölte, hogy a karácsonyi ajándékom már postán van: elküldte a szerződésemet. Nagyon boldog voltam, de még nagyon messze volt a március. Addig nem akartam északon maradni, ezért januárban hazaköltöztem majd február végén vissza Dél-Németországba.

Szálláskeresés:

Talán ez volt a legnehezebb része az egész szakmai gyakorlatnak. Ugyanis mivel nem voltam beiratkozott hallgató egyik délnémet egyetemen sem, így az ottani diákszállások nem segíthettek nekem. Maradt a magánembereknél való érdeklődés. Több internetes oldal is van erre, legtöbb szerencsém a wg-gesucht.de oldalon volt. Mivel Stuttgart egyik külvárosában (Schwieberdingen) volt maga az irodakomplexum, így két lehetőségem volt: vagy Stuttgart-ban nézek valamit, és akkor reggel este 1,5-2 órát utaztam volna, vagy pedig a külső falvakban, és onnét járok be. Mind a kettőnek voltak előnyei, hátrányai, pl: Stuttgart nagy város, tehát a bérleti díj lényegesen magasabb. A külső falvakban viszonylag olcsón lehetett szobákat találni, de mivel oda az emberek csak aludni járnak, így elég kihalt. Végül a szomszédos faluban (Markgröningen) találtam egy szobát. Lent lakott az idős, tipikus sváb főbérelő a feleségével, fent pedig hárman voltunk diákok, akik a Bosch különböző telephelyein voltak gyakornokok.

Első napok:

Természetesen itt is meg kellett ismerkedni a német bürokráciával (bejelentkezés, adóhivatal, biztosítás, bankkártya ...), de szerencsére az első munkanapomra minden kész lett.

Március 1-jén kellett kezdenem, leírták email-be, hogy melyik kapun jelentkezsek be, melyik épületet keressem és 9-kor találkozunk majd a főnök asztalánál. Tudni kell a schwieberdingen-i telephelyről, hogy az egyik legnagyobb Bosch fejlesztőközpont, több mint 10.000 dolgozója van, az alapterület pedig több, mint 1 km². Nehezen ugyan, de megtaláltam akit kerestem. A másik gyakornok már ott volt. Egy nagyterű irodában voltunk együtt több osztály fejlesztőmérnökeivel. A mi kicsiny csapatunk 2

gyakornokból, 2 PreMasterből (olyan Bosch-os dolgozó, aki már rendelkezik BSc diplomával, de szeretne MSc-t is, ezért egy évet dolgozik, majd a Bosch által támogatott képzésen vesz részt) és egy csoportvezetőből állt. Nem sok lehetőségünk volt ismerkedni, gyorsan átvettük a laptopokat, elrohantunk a telep másik végére a belépőkártyákért (ekkor tudatosult bennünk, hogy mekkora is ez az egész) majd közölték, hogy kezdődik is az oktatásunk, bent Stuttgartban. A következő hét is azzal telt, hogy minden nap bejártunk Stuttgartba oktatásra.

Feladatok:

Sajnos azt nem írhatom le, hogy konkrétan milyen feladatokat bíztak rám, de röviden a lényeg. Pár évvel ezelőtt létrehozott a Bosch egy teljesen új beszerzési osztályt, akik azért vannak, hogy a fejlesztőkkel közösen felkutassák az ár/érték arányban legjobb alapanyagokat. Mivel a másik gyakornok közgazdász hallgató volt, így az én feladataim közé tartozott a mérnökökkel való beszélgetés, az igényeiknek megfelelő beszállítók felkutatása, velük az első egyeztetések illetve találkozók létrehozása. A másik gyakornok inkább a tárgyalásokban vett részt, ő ment ki személyesen megnézni a környékbeli cégek portfólióit.

Nagyon szerettem ezt a munkát, mert minden egyes projekt végén volt egy "mérés", ahol azt mutattuk ki, hogy mennyire volt hasznos a mi munkánk. Ez mindig egy nagyon pozitív visszajelzés volt.

Legérdekesebbnek azt találtam az egészben, amikor olyan telefonos konferenciákon vettem részt, ahol a Föld minden tájáról voltak résztvevők. Már ezen találkozók szervezése sem volt egyszerű az időeltolódások miatt, hát még a különféle angol/német megértése. :)

Szabadidő:

Hetente 35 órát kellett dolgoznom. Mi dönthettük el, hogy ezt a 35 órát milyen beosztás szerint teljesítjük. Amennyiben valaki túlórárt gyűjtött, azt kivehette szabadnapként.

Ezek következtében szinte minden délután tudtam a környéken biciklizni, hétvégén nagyobb túrákat is meg tudtam oldani.

Többször voltam itthon is, illetve itthonról jöttek látogatóim is. Néhány hely, ahova sikerült eljutnom, és ajánlom mindenkinek: Stuttgart: kastély, pályaudvar, Mercedes ill. Porsche-múzeum, különböző kerületek, állatkert, kilátótorony. Ludwigsburg, Würzburg, Nürnberg, Heidelberg, Heilbronn, Frankfurt, Asperg, Tamm, Friedrichshafen, Bodeni-tó...

Néhány kép:

A stuttgarti telephely pont a Porsche gyárra nézett...

A schwieberdingen-i főépület

Ekkora Schwieberdingen.

Napi munkába járás

Friedrichshafen-i kirándulás

Ludwigsburgi homokszobrászat

Frankfurti ikertornyok